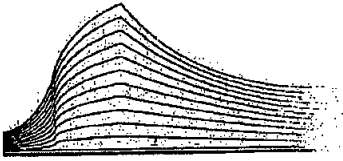

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2014 / 929
Datum van uitspraak
03 april 2014
Rolnummer
2013/AB/729

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000005116-0001-0009-01-01-1

in de zaak:

V _____, wonende _____,
appellante, vertegenwoordigd door mr. DEFAU Jean, advocaat te 3300 TIENEN,
Houtemstraat 401,

tegen:

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, met zetel te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan, 7, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. JACOBS C. loco mr. DE
KETELAERE Jacques, advocaat te 3000 LEUVEN, Bondgenotenlaan 155 A.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 10 juni 2013 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 2e kamer (A.R. 12/1842/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 9 juli 2013,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 19 februari 2014 door advocaat-generaal J.-J. André,
- de repliek op dit advies, neergelegd ter griffie op 5 maart 2014 voor mevrouw V,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 13 februari 2014, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.
Mevrouw V was tewerkgesteld als poetsvrouw in het kader van het regime van de dienstencheques van 9 december 2011 tot 30 maart 2012. Op die laatste datum werd de arbeidsovereenkomst beëindigd. Volgens de gegevens vermeld op het formulier C4 werd de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord beëindigd. Mevrouw V ondertekende inderdaad een overeenkomst met deze inhoud.

Mevrouw V vroeg op 20 juli 2012 werkloosheidsuitkeringen aan vanaf 26 juni 2012. (Volgens haar verklaring had zij reeds vroeger werkloosheidsuitkeringen aangevraagd, maar was het dossier om een onduidelijke reden niet door de uitbetalingsinstelling ingediend).

Bij beslissing van 30 augustus 2012 van de gewestelijke directeur werd het recht op werkloosheidsuitkeringen geweigerd, en werd mevrouw Verhoeven voor onbepaalde duur uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen, omdat zij vrijwillig een passende dienstbetrekking had verlaten, zonder wettige reden en zij reeds voor dezelfde feiten een vroegere uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen had opgelopen.

2.
Bij verzoekschrift van 2 november 2012 heeft mevrouw V deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

Bij vonnis van 10 juni 2013, ter kennis gebracht op 18 juni 2013, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven mevrouw V afgewezen van haar vordering.

3.
Bij verzoekschrift van 8 juli 2013 heeft mevrouw V hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingeleid binnen de maand na de kennisgeving van de bestreden beslissing en is aldus tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

Mevrouw V roept, zoals voor de eerste rechter, in dat het niet ging om de beëindiging van arbeidsovereenkomst in onderling akkoord en dus om het vrijwillig verlaten van een dienstbetrekking, maar dat zij in feite door haar werkgever ontslagen werd. Daarna zou zij op vraag van de werkgever een document ondertekend hebben, waarvan zij de draagwijdte niet begreep.

Mevrouw V voert daarbij aan dat zij intellectueel slechts een zeer beperkte bagage heeft, slechts tot 16 jaar naar school geweest is en toen nog in het lager onderwijs zat, en in het totaal niet in staat was de draagwijdte van het document dat haar ter ondertekening werd voorgelegd te begrijpen. Zij legt ter ondersteuning van dit laatste een psychosociaal verslag voor.

2.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Zij stelt dat mevrouw V, die geen procedure heeft ingesteld tegen haar werkgever, niet bewijst dat de ondertekening van de overeenkomst met betrekking tot de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, door een wilsgebrek zou aangetast zijn. Hij wijst er op dat uit het voorgelegde psychosociaal verslag blijkt dat mevrouw V een alcoholprobleem had, dat ongetwijfeld ten grondslag ligt aan haar gebrek aan "*werknemersmentaliteit*".

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening wijst erop dat, vermits mevrouw V al vroeger een uitsluiting had opgelopen voor een werkverlating, de reglementering voorziet in een uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor onbepaalde duur, zonder mogelijkheid voor de Rijksdienst of voor de rechter om een andere uitsluiting uit te spreken.

3.

Overeenkomstig artikel 51 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit) wordt de werknemer die werkloos wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten van het genot van uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54 van dit besluit. Overeenkomstig artikel 51, § 1, lid 2, 1° van het werkloosheidsbesluit wordt onder werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer onder meer verstaan het verlaten van een passende dienstbetrekking. Overeenkomstig artikel 52bis, § 1, 1°, van het

werkloosheidsbesluit bedraagt de uitsluiting in dat geval tenminste 4 en ten hoogste 52 weken. Overeenkomstig artikel 52bis, § 2, lid 2 verliest de werknemer het recht op uitkeringen, wanneer hij opnieuw werkloos wordt in de zin van § 1 van het artikel binnen het jaar.

Het wordt niet betwist dat mevrouw V. in het jaar voorafgaande aan de feiten het voorwerp heeft uitgemaakt van een uitsluiting wegens het verlaten van een passende dienstbetrekking. Daaruit volgt dat, indien de feiten zoals ze zich hebben voorgedaan dienen gekwalificeerd te worden als het verlaten van een passende dienstbetrekking, mevrouw V. het recht op werkloosheidsuitkeringen volledig verloor, zonder dat de rechter over een marge beschikt om deze uitsluiting te beperken.

4.

De vraag is echter of er in huidige betwisting wel degelijk sprake is van het verlaten van een passende dienstbetrekking.

Mevrouw V. heeft in een nota die zij overhandigd heeft aan de gewestelijk directeur van het werkloosheidsbureau, de omstandigheden van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst als volgt toegelicht:

"Op 30 maart 2012 was ik bij een klant van T GROEP NV uit Aarschot. Ik was daar tewerkgesteld om te poetsen. Ik ben bij mijn klant beginnen werken om 9 uur en moest stoppen om 13 uur. Maar rond 11 uur begon ik me slecht te voelen en besloot om vroegtijdig te stoppen. Ik wou de klant verwittigen maar niemand was op dat moment thuis. Ik wist dat als er niemand thuis was, ik gewoon de deur achter mij moest dicht trekken. Rond 14 uur werd ik opgebeld door het bureau met de vraag om hoe laat ik vertrokken was en de reden. Ze vroegen me eveneens om naar het bureau te gaan. Daar kreeg ik te horen dat ik ontslagen was omdat ik al eens bij ziekte niet tijdig verwittigd had. Ze gaven mij een document dat ik moest ondertekenen, voorafgegaan door "gelezen en goedgekeurd". Aangezien ik moeilijk kan lezen en schrijven, vroeg ik of ik het document naar huis kon meenemen om het door iemand anders te laten lezen. Dit mocht niet en ze dwongen mij het document te ondertekenen. Daar ik van streek was van mijn ontslag heb ik het gedaan."

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening heeft geen verder onderzoek ingesteld naar de omstandigheden van het ontslag en heeft in het bijzonder de werkgever niet ondervraagd over de omstandigheden die ertoe geleid hebben de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord te beëindigen, beëindigingwijze die niet gebruikelijk is, zeker niet op het niveau van een louter uitvoerende arbeid.

5.

Indien de arbeidsovereenkomst door de werkgever beëindigd werd naar aanleiding van de vaststelling van een tekortkoming van mevrouw V. in de uitvoering van de arbeidsovereenkomst doordat zij de tewerkstelling bij een klant vervroegd beëindigde,

zonder daarvan de klant of de werkgever te verwittigen, kan in redelijkheid niet ingezien worden waarom mevrouw V. ervoor zou gekozen hebben om de arbeidsovereenkomst in gemeenschappelijk akkoord te beëindigen.

Mevrouw V. legt een overtuigend psychosociaal verslag neer waaruit blijkt dat haar intellectuele vermogens erg beperkt zijn. Zij had op de leeftijd van 16 jaar, ogenblik waarop zij de school kon verlaten, enkel het lager onderwijs beëindigd. Haar IQ wordt geraamd op 60 in het totaal, wat overeenstemt met een licht mentale handicap. Mevrouw V. blijkt volgens het verslag voor begrijpend lezen het niveau eerste leerjaar niet te halen. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk, zo niet uitgesloten, dat mevrouw V. begrepen heeft wat een beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord inhield, en wat daarvan de gevolgen voor haar zouden kunnen zijn.

6.

Voor het hof staat voldoende vast dat het in werkelijkheid niet gaat om een beëindiging van de overeenkomst in onderling akkoord, maar wel om de eenzijdige beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de werkgever omwille van tekortkomingen van mevrouw V. in de uitvoering van haar arbeidsovereenkomst. Of de werkgever daarbij al dan niet te kwader trouw was, is zonder belang. Ook als werkgever zou gedacht hebben dat het beter was voor mevrouw V. de beëindiging van de arbeidsovereenkomst door ontslag te vervangen door een beëindiging in onderling akkoord, dan nog staat vast dat de gekozen modaliteit niet met de werkelijkheid overeenstemt en dat mevrouw V., als gevolg van haar beperkte intellectuele vermogens, niet op geldige wijze heeft kunnen instemmen met een beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord.

De omstandigheid dat mevrouw V. geen beroep heeft ingesteld voor de arbeidsrechtbank tegen de modaliteiten van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, en kan met name niet beschouwd worden als een impliciete bevestiging van de overeenkomst. Evenmin doet een afbreuk aan deze conclusie, de vaststelling dat mevrouw V. een alcoholprobleem had, dat mede aan de oorsprong zou kunnen liggen van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

De bestreden beslissing is er derhalve ten onrechte van uitgegaan dat er sprake was van een vrijwillige verlating van een passende betrekking.

7.

Wanneer de rechter gevraagd wordt om uitspraak te doen over een administratieve beslissing die de beoordeling van het recht op werkloosheidsuitkeringen als dusdanig tot voorwerp heeft, is het werkelijk voorwerp van de vordering de erkenning van het recht op een bepaalde sociale zekerheidsprestatie. In dat geval kan de rechter, na de bestreden beslissing vernietigd te hebben, het recht op sociale zekerheidsprestatie maar toekennen indien hij vaststelt dat de betrokkene aan alle daartoe gestelde toekenningsvoorwaarden voldoet. (Cass.26.05.1976, Arr. Cass.1976, p.1072). De rechter moet zich dan, na de

bestreden beslissing vernietigd te hebben, uitspreken over het recht van de verzekerde op de prestatie in functie van de objectieve toekenningsvoorwaarden die in de wet voorzien zijn. (Cass.27.06.2005, *Soc.Kron.* 2008, 88).

De uitsluitingen uitgesproken op grond van artikel 51 en 52 van het werkloosheidsbesluit maken geen sanctie uit, maar zijn een beslissing over de toekenningsvoorwaarden van het recht op werkloosheidsuitkeringen. (cfr. Cass. 18.02.2002, *J.T.T.* 2002, 445).

8.

Overeenkomstig artikel 51, § 1, lid 2, 2° van het werkloosheidsbesluit wordt onder werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer onder meer ook verstaan het ontslag dat het redelijk gevolg is van een foutieve houding van de werknemer. Overeenkomstig artikel 52, § 1 van het werkloosheidsbesluit kan de werknemer, die werkloos is of wordt ingevolge een dergelijk ontslag, uitgesloten worden van het genot van uitkeringen gedurende ten minste 4 en ten hoogste 26 weken. Overeenkomstig artikel 52, § 2 kan de werknemer die, binnen het jaar na de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot een beslissing in toepassing van § 1 of in toepassing van artikel 52 bis, § 1, opnieuw werkloos wordt, uitgesloten worden uit het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 8 en ten hoogste 52 weken.

In het licht van deze bepalingen, en rekening houdend met de cognitieve beperkingen van mevrouw V. en de fragiele psychosociale situatie die daarvan het gevolg is, oordeelt het hof dat mevrouw V., ingevolge een ontslag dat aan haar toedoen te wijten was, uitgesloten dient te worden uit het recht op werkloosheidsuitkeringen gedurende een periode van acht weken.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal, waarop replek voor mevrouw V.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond. Hervormt het bestreden vonnis.

Opnieuw wijzend, vernietigt de bestreden administratieve beslissing van 30 augustus 2012 in zoverre zij mevrouw V. voor onbepaalde duur uitsluit uit het recht op werkloosheidsuitkeringen.

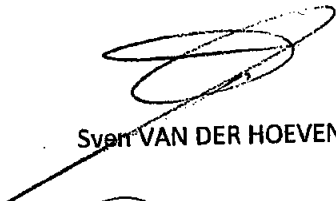
Zegt voor recht dat mevrouw V. wel uitgesloten wordt uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van acht weken, te rekenen vanaf 26 juni 2012.

Veroordeelt in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van mevrouw V. op 160,36 €.

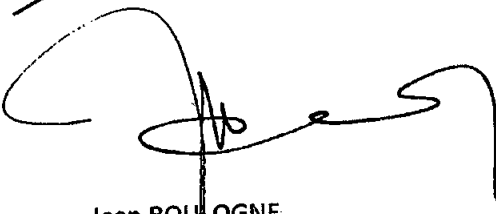
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

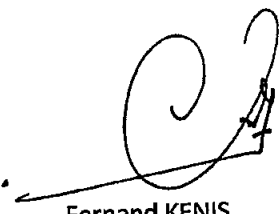
Fernand KENIS,
Jean BOULOGNE,
Bernadette MUSSCHE,
bediende,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Bernadette MUSSCHE

Jean BOULOGNE

Fernand KENIS

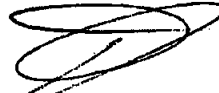
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 3 april 2014 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

